

jordiske eksplosioner, og endelig insisterede Sovjetunionen på et veto under en eller anden form.

Han udtalte videre sin beklagelse af, at Sovjetunionen havde nægtet at deltage i det arbejde, som var blevet udført i ad hoc komiteen for fredelig udnyttelse af verdensrummet, der var nedsat af FN's 13. plenarforsamling. Han håbede, at Sovjetunionen på dette område ville ændre standpunkt.

I en omtale af økonomisk og social indsats som middel til fred oplyste han, at USA i det forløbne år på så at sige alle økonomiske områder havde forhøjet sit bidrag og på denne måde anvendt sine ressourcer og sin energi til den eneste form for verdenskrig, som nogen nation kan håbe at vinde, nemlig krigen mod fattigdom, sygdom og analfabetisme.

Den britiske udenrigsminister, Mr. *Selwyn Lloyd*, sagde bl. a., at der var nogle praktiske veje at gå for FN til fremme af fred og stabilitet. Med udgangspunkt i FN's beredskabsstyrke udtrykte udenrigsministeren i lighed med sidste år håb om oprettelsen af en permanent FN-styrke. Han håbede, at medlemsstaternes regeringer ville overveje at reservere personel til denne opgave.

En anden vej til bevarelse af freden havde vist sig at være FN's „tilstedeværelse“ i et uroligt område. Generalsekretærens indsats i Det mellemste Østen, der fulgte den ekstraordinære generalforsamling i august 1958, havde utvivlsomt spillet en betydelig rolle i den afspænding, som i det forløbne år havde fundet sted i området. Han håbede, at brugen af Suezkanalen ville danne et led til videre, og ikke et middel til at stoppe, fredelig handel for alle områdets lande.

Mr. *Selwyn Lloyd* pegede på, at et område af De Forenede Nationers virke, de særlige institutioner, ikke gav anledning til stridigheder. I tillid til værdien af de programmer, som udarbejdedes, havde den britiske regering besluttet at fordoble sit bidrag til i alt 8 mill. dollars til specialfondens og det udvidede tekniske bistandsprogram.

To hovedproblemer, indbyrdes afhængige, beskæftigede, fortsatte han, manges tanker: Forholdet mellem Øst og Vest og nedrustningen. Efter en kort omtale af premier-

minister *MacMillans* besøg i Moskva i februar 1959 udtalte han, at nationerne ville ophøre med at strides, såfremt regeringer og folk havde bedre kendskab til hinanden. Udenrigsministermødet i Genève gav ikke positive resultater, men havde bidraget til skabelsen af en atmosfære, i hvilken fremskridt i forholdet mellem de to blokke ville være muligt. Denne proces ville efter den britiske regerings mening blive styrket af møder mellem regeringschefer. Udenrigsministeren sluttede sin omtale af Øst-Vest forholdet med at påpege, at andre relationer end de ovenfor nævnte gav anledning til dyb bekymring. Dette var således tilfældet med den ungarske regerings nægtelse af samarbejde med FN's repræsentant samt situationen i Tibet og Laos.

Med hensyn til drøftelserne af nedrustning sagde han, at der var banet vej for en ny start, og han var sikker på, at den nyligt nedsatte timagtsgruppes arbejde ville være af værdi for FN's fremtidige drøftelser og beslutninger om dette spørgsmål. Han udviklede derefter en plan, efter hvilken målet — afskaffelse af alle kernevåben og alle masseødelæggelsesvåben samt nedskæring af andre våben til et niveau, der ville gøre aggressiv krig umulig — skulle nås i fire stadier.

1) En eventuel overenskomst vedrørende forsøgene med kernevåben mellem USA, Sovjetunionen og Storbritannien skulle tiltrædes af andre lande.

2) En teknisk konference om muligheden for kontrol med anvendelsen af spaltbart materiale til kernevåben skulle afholdes.

3) Stormagterne skulle nå til enighed om de maksimale rustninger. Et internationalt organ skulle indsamle oplysning om troppestyrkers og konventionelle rustningers nuværende størrelse.

4) Tanken om overdragelse til et internationalt kontrolorgan af bestemte våbenmængder skulle igen tages op.

I et særligt møde i plenarforsamlingen den 18. september 1959 talte Sovjetunionens ministerpræsident *Nikita Khrustjov* og fremsatte herunder sit forslag om almindelig og fuldstændig afrustning at gennemføre på fire år. Han forklarede det nærmere således, at bl. a. skulle militære styrker ophøre at